

SLADKÝ ŽIVOT

Natalie Andersonová

Nepotřebuješ
ženicha?

 HARLEQUIN®
TM

NATALIE ANDERSONOVÁ

NEPOTŘEBUJEŠ
ŽENICHA?

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

je to trochu kyselé jablíčko, ale jednou jsem do něj kousnout musel. Jistě jste si už všimla, že autorky vytvářejí světy naplněné postavami a jejich příbuznými a partnery, kteří přecházejí z knihy do knihy. A občas je provázanost tak těsná, že bez znalosti knihy jedné je těžké pochopit peripetie příběhu následujícího. Jenže pak se najednou ukáže... že Vy tu předchozí knihu nemáte šanci znát, protože česky nikdy nevyšla. Nebo vyšla před čtyřmi roky – a nepředpokládám, že byste si dějovou linku a okrajové postavy udržela v paměti.

Příčin to má několik – v originále těch knih vychází více, takže musím vybírat, které nechám přeložit a které ne. A holt občas ujeďu. Autorky jsou totiž „zákeřné“. Až při čtení románu Millie Adamsové Kráska a osamělý miliardář jsem si uvědomil, že „první díl“ vyšel před skoro rokem a půl pod názvem Popelčina kouzla. A že jména dvou náhodně zmíněných postav – Gunnara a Olive – nejsou vůbec náhodná, protože to byli hlavní hrdinové knihy Můj nepřítel viking, která vyšla v říjnu minulého roku. A ještě horší je to, že Millie Adamsová zjevně uzavřela jakousi spisovatelskou komunu s Jackii Ashendenovou, protože další postavy z Krásky a osamělého miliardáře – mezi jinými Rose, Apollo a Ares – jsou hrdiny Jackiiných knih, zatímco Athenini bratři Constantine a Alex vystupovali v knihách Milliiných! A bohužel vydání oněch Jackiiných knih v češtině – vzhledem k tomu, že je jich opravdu tak moc – neplánuji...

Co s tím? Asi mně nezbyvá nic jiného než Vám některé peripetie dříve vydaných knih, pokud jsou důležité pro pochopení příběhů nových, nadále připomínat formou poznámek. A doufat, že Vám tím nezkažím požitek ze čtení...

*S láskou
Váš Harlequin*

Natalie Andersonová

**NEPOTŘEBUJEŠ
ŽENICHA?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Boss's Stolen Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-636-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-637-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-638-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elias Greyson umění vyhýbat se nepříjemným citům nejen ovládl, ale dovedl k dokonalosti. Ledový klid, který uměl zachovat i ve společnosti afektovaných osob, mu usnadňoval všechna rozhodnutí, ať už se týkala obchodu nebo osobních záležitostí.

Brněním ledové lhostejnosti nepronikl vztek, prosby ani výčitky. Nikdy nereagoval nepřiměřeně, nenechal se nikdy a ničím zneklidnit a rozhodně nikdy nepřijímal ukvapená rozhodnutí. I ve vypjatých chvílích dokázal ze svého jednání vyloučit veškeré citové zaujetí. Už dávno zjistil, že emoce vedou ke špatným výsledkům a správné jsou jen uvážené a racionální reakce, takové, které může beze zbytku kontrolovat. Na jeho přesvědčení o správnosti takového přístupu nic nezměnilo ani to, že jej tu a tam někdo obvinil z chladnokrevnosti a bezohlednosti.

Dnešek ale byl pro Eliase už od rána výjimečný svou nedokonalostí. V jeho duši se vzdouvalo podráždění, které se v ní hromadilo už celé dva týdny a které zesílilo k nesnesitelnosti ve chvíli, kdy se podíval na hodiny v počítači.

Zlostně sevřel zuby. Ze všech dnů, kdy by jej jeho mimořádně výkonná asistentka mohla nechat na holičkách, si vybrala ten nejméně vhodný. Za pár hodin se měl z Londýna vydat do Států. Z poslední akvizice, podniku se sídlem v San Francisku, se vyklubal obtížný úlovek.

NEPOTŘEBUJEŠ ŽENICHA?

Společnost by mu byla užitečná k dalšímu pronikání na severoamerický trh. Její majitel Vince Williams ale lpěl na tom, co nazýval „tradičními hodnotami“. Staříkovo pečlivé prověřování zájemců sahalo daleko za výkazy zisků a hedvábné obleky případných nových majitelů jeho podniku. Byl déle než padesát let ženatý se svou dětskou láskou Corou a bylo o něm známo, že neschvaluje divoký životní styl.

Elias už sice nebyl ani zdaleka takový playboy, jak tomu bylo ještě před pár lety, ale k vyvolání nedůvěry stačilo už to, že je svobodný mládenec. Připadalo mu to směšné a chtěl to Vinceovi osobně oznámit během zítřejší osobní schůzky.

Byl pevně odhodlaný jeho podnik pohltnout, pro oba by ale bylo lepší, kdyby transakce proběhla bez trpkosti a nepřátelství. Ještě před odletem chtěl mít všechny její podrobnosti srovnané a přehledně uspořádané v bezvadně připravené nabídce, která by se nedala odmítnout bez ohledu jakési pomyslné osobní hodnoty. Rozhodně nepotřeboval, aby jej jeho asistentka nechala na holičkách právě dnes.

Darcie Milneová se za dva roky ani jednou neopzdila. Obvykle sedávala u pracovního stolu hned vedle dveří jeho kanceláře dlouho před jeho příchodem. Dnes ale její židle zůstávala i dlouho po začátku pracovní doby prázdná.

Nevrle se chopil mobilního telefonu. Všechny textovky, které jí poslal, dál zůstávaly bez odpovědi, takže mu nezbylo nic jiného než jí osobně zavolat. Hovor skončil v hlasové schránce.

„Potřebuju tě v kanceláři. Hned.“ Ukončil hovor prudkým píchnutím do displeje.

Po dalších pěti minutách se v jeho schopnosti přehlížet nepříjemné city začaly objevovat povážlivé trhliny a do mysli se mu začaly vkrádat první obavy. Zjistil, že se nedovede soustředit.

Že by ji potkala stala nějaká nehoda?

Ucítil, jak se mu v těle mimoděk napínají všechny svaly.

Kde vězí, u sta hromů?

Právě v té chvíli se rozletěly dveře jeho kanceláře a dovnitř se jako velká voda vřítela ta, na kterou právě myslel. Ztuhl, vytřeštil oči a ucítil, jak mu údivem klesá brada.

Neměla na sobě svůj obvyklý oděv složený z volné bílé halenky, ještě volnějších šedých kalhot a nudných hnědých polobotek. Fádni kancelářskou uniformu dnes nahradila krémová sukně ke kolenům a sladěné sako. Bylo jí sice trochu velké, sukně ale nabízela vzácný pohled na krémovou kůži její kotníků i lýtek. Zazdalo se mu, že teplota v kanceláři stoupla o nejméně deset stupňů.

Silou vůle se přiměl zavřít ústa a odtrhnout pohled od jejích nohou. Darcie se právě soustředila na desku jeho psacího stolu. Mimoděk si uvědomil, že se mu za posledních čtrnáct dní ani jednou nepodívala přímo do očí. Rozčilovalo ho to, protože byl vždy pyšný na to, jak dovede zůstat netečný i v její blízkosti.

Až do toho večera přede dvěma týdny...

„Kolik myslíš, že je hodin?“ zavrčel.

„Ty vždycky dovedeš v hlavě udržet jen myšlenky na poslední obchod, že?“ vyhrkla.

Nezvykle kousavý tón jejího hlasu jej nepříjemně překvapil. Darcie mu nikdy nepřípadala náladová. Stejně jako on, i ona vždy uměla zachovat chladnokrevnost, byla pečlivá a nikdy se s ním nepřela. Budiž, občas nahlas vyjádřila i svůj osobní názor, ale vždy jen tehdy, když ji o něj přímo požádal, a vždy jen v pracovních záležitostech. Uznával, že měla dost často pravdu. Nikdy ji nevnímal jako poslušnou poddanou, spíše jako výkonný, chladný automat, který nestojí za pohled ani pozornost.

„Co se děje?“ ucedil nevrle.

Položila před něj na stůl jakousi složku. Všiml si

na ní křiklavě barevných samolepicích štítků a poznámky napsané jejím úhledným písmem. „Zúžila jsem to na pět. Pohovory by pro tebe neměly být moc náročné.“

„Jaké pohovory?“

„S uchazečkami o místo vedoucí asistentky.“

„Moje asistentka jsi přece ty.“

Ztuhla a výraz v její tváři se změnil. „Opravdu jsi zapomněl na výpověď, kterou jsem ti před čtrnácti dny poslala mailem a pak nechala na stole vytištěnou? Víím, žeš ten mail četl. Mám potvrzení o přijetí.“

Na výpověď nezapomněl, znal ale svoje práva. Probodl ji zachmuřeným pohledem. „Pracovní smlouva vyžaduje třítýdenní výpovědní lhůtu. Vzhledem k tomu, žeš dopis poslala teprve před čtrnácti dny, zbývá ještě jeden týden.“

„Beru si na poslední týden výpovědní lhůty část nevybrané dovolené. Zbytek mi proplatíš.“ Pokrčila rameny. „Je to celkem dost peněz.“

Nestydatý vzdor, který vycítil z tónu její odpovědi, jej nevýslovně podráždil. Tak daleko ještě nikdy nezašla. *Pokud nepočítáme ten večer v Edinburghu.*

„Takže... se teď chystáš na dovolenou?“ optal se a zkusil odhadnout, kam chce v tom neforemném krémovém kostýmku cestovat. *Do kláštera?*

„Správně.“

V minulosti už přišel o mnoho zaměstnanců. Zprvu věřil, že mu Darcino nečekané rozhodnutí bude lhostejné. Po pár dnech se rozhodl, že ji zkusí přimět, aby odchod ještě jednu zvážila, zatím s ní ale celou věc neprodiskutoval. Důvodem bylo především to, jak dlouho mu trvalo, než si její odchod připustil.

Odmítal prosit. Napadlo jej, že by mohl zkusit zahrát na její loajalitu. „Jistě si uvědomuješ si, že je na to právě teď krajně nevhodná chvíle,“ začal důrazně.

„Vždycky bude *krajně* nevhodná,“ odvětila stroze.

„Vždycky je na stole nějaká ohromně důležitá dohoda, na které musí všichni kolem až do úmoru pracovat. Je úplně jedno, kdy podám výpověď. Vždycky to pro tebe bude znamenat nepřijemnost.“

„Je to mnohem víc než nepřijemnost,“ vyhrkl.

„Nedramatizuj to,“ odbyla ho suše. „Nějak si s tím poradíš. Vždycky si umíš poradit.“

Už podruhé ucítil, jak mu údivem klesá brada. *Já že něco dramatuji? Ze všech sil se snažil zachovat schopnost soustředění.* „Víš přece, že zrovna tahle dohoda je...“

„Nezbytná? Životně důležitá? Závisí na ní budoucnost celého podniku, protože je to největší obchod, jaký jsi kdy uzavřel?“ Potřásla hlavou a obrátila oči v sloup. „Všechny tvoje projekty jsou takové. Přízněj ale, že tenhle je už víceméně uzavřený. Zítkřejší schůzka je jen formalita. Nepotřebuješ mě tam. Nepotřebuješ nikoho. Krom toho se vsadím, že už máš domluvený další obchod, a ten bude nepochybně ještě větší než tenhle. Mám pravdu?“

Dlouze se na ni zadíval. *Kdo je tahle žena? Kam se poděla klidná, schopná Darcie?*

Když se nedočkala odpovědi, zvlňily se jí rty ironickým úsměvem. „Věděla jsem to. Žádný konečný ani poslední projekt pro tebe neexistuje. Vždycky vášnivě lovíš další ještě dřív, než dokončíš ten, který leží přímo před tebou.“

Ucítil, jak se mu stahuje kůže. *Vášnivě?* Nevěděl, jestli mluví o obchodu nebo jeho osobním životě. Za svoji nenasytost se neomlouval. Případlo mu, že je v tomto ohledu na rozdíl od ní upřímný. I v Darcině duši se dala nalézt vášeň a žádostivost. Vycítil to už ve chvíli, kdy ji poprvé spatřil, a celé dva roky jen předstíral, že na to zapomněl.

„Zdvojnásobím ti plat.“ Nabídka mu splynula ze rtů dříve, než si ji stačil rozmyslet. Modré oči se jí zatáhly jako obloha před bouřkou. Položila obě dlaně

na desku stolu, naklonila se přes ni a přímo do tváře mu zasyčela: „Dva roky jsem ti obětovala skoro každou hodinu skoro každého dne. Nikdy jsem ti nic neodmítla. To ale skončilo.“

Zamrkal. Sžíravost jejího hlasu jej dokonale vyvedla z míry. Ještě nikdy nedala při práci najevo city či vůli k odporu, dokonce ani když jednou musela s temnými kruhy pod očima a pletí bledou jak papír bez přestávky pracovat celých jednatřicet hodin. Vždy se chovala chladně a profesionálně.

S výjimkou toho jediného, nezapomenutelného večera.

„Je ti podobné, žeš zapomněl.“ V očích jí znovu blesklo hněvem. „Uvědomuješ si, že dneska vůbec nemusím být v kanceláři? Jsem tady jen kvůli nemístné loajalitě.“ Nadechla se a jízlivě dodala: „Ke svým kolegům.“

„Nemístné loajalitě?“ Připadal si teď jako nešťastník, který se v autě bez brzd řítí k okraji propasti. Ucítil, jak se v něm rodí prudký hněv, další cit, který nedovedl ovládnout. „K svým kolegům, Darcie? Ne ke mně?“

„Ne.“ Vysunula bradu, jeho pohledu se ale vyhnula. „K tobě ne.“

„Ale...“

„Nemůžu se tu s tebou hádat, Eliasi,“ odsekla. „Nemám na to čas.“

Proč ne? chtěl se optat. Nedokázal to, protože teprve teď se konečně upřeně podívala přímo do jeho tváře. Její podmanivé oči hovořily o zášti, zlobě a bolesti, citech, jimž se najednou nedovedl postavit čelem.

„To se ani se nezeptáš proč?“ vydechla.

Znovu před ním stála bytost, která se v ničem nepodobala jeho vždy úslužné a předvídavé asistentce. Nahradila ji krásná žena sršící energií jako kulový blesk.

„Budu se dnes vdávat. I tak jsem sem přišla, když jsi mi poslal tu zatracenou textovku. Tím to ale všechno končí. Končím tu.“

Vdávat? Otrásl se překvapením, jako by se ocitl uprostřed tornáda.

Než se mu stačil zrychlit tep, vyběhla ze dveří, práskla jimi za sebou a zanechala jej samotného v kanceláři, která mu najednou začala připomínat temnou, tísnivou jeskyni. V ústech ho hořce páčila žluč. Spolkl ji, ale návalu hněvu se ani tak nezbavil.

V duchu znovu uslyšel její poslední slova. Uvědomil si, že tak jako před několika okamžiky Darcie s ním už dlouho nikdo nemluvil. Nikdo ho už dlouho neokřikl a ani mu nedal najevo opovržení.

Koho si, u všech všudy, bere? Neměla přece čas na to, aby se s někým vídala. A jak se vůbec opovážila něco takového udělat po tom, co...?

Vyskočil z židle, vyrazil ke dveřím, otevřel je a vyhlédl do hlavní kanceláře. Nepřekvapilo ho, že po Darcii v ní nebylo ani vidu, ani slechu. Snadno si vyvodil, že už stačila uprchnout. Otázkou zůstávalo, jestli tak rychle prchala od něj, nebo ke svému ženichovi. Cítil, jak v něm znovu sílí hněv.

Všichni zaměstnanci měli pohledy strnule upřené k obrazovkám počítačů a v hale vládlo mrtvolné ticho. Překvapeně si uvědomil, že kromě Darcie mu při podobných příležitostech nikdo nikdy neoplatil pohled a nezeptal se, jestli něco nepotřebuje. Tak tomu alespoň bylo až do onoho osudného večera přede dvěma týdny.

Můžeš prosím předstírat, že se to nikdy nestalo...? vybavila se mu její slova.

„Kam říkala, že jede?“ vyslal otázku k mlčícím tvářím. Nepochyboval, že všichni přítomní slyšeli každé slovo jejich hádky. „Opravdu má dnes svatbu?“

Teprve teď se jedna z asistentek pokusila o úslušný úsměv. „To je přece tak romantické, nemyslíte?“

NEPOTŘEBUJEŠ ŽENICHA?

Jemu to romantické nepřipadalo, vnímal její čin spíše jako zradu a přetvářku. „Co o tom víte?“ obrátil se k asistentce. *Jak to, že ses o tom nedozvěděl? Trávil jsi s ní přece daleko víc času než ostatní.*

„Moc ne.“ Žena rozpačitě polkla a z tváře se jí vytratila poslední stopa po úsměvu. „Oznámila nám to až na včerejším rozlučkovém večírku.“

Na večírku, o kterém jsi nic nevěděl a na který tě nikdo nepozval. To už je pomalu urážka na cti, no ne?

Oči se mu zamlžily růžovým oparem nezvladatelného vzteku. Nepřipadalo mu důležité, že se se svými zaměstnanci nikdy nestýkal mimo kancelář. *Popíjela s nimi Darcie šampaňské stejně jako s tebou před čtrnácti dny? Když nikdy jindy nepila?*

Při společných pracovních cestách ani jednou nespatriil, že by se dotkla alkoholu. *Až do té chvíle, kdy se optala, jestli s ní půjdeš nahoru. Zvala si snad do pokoje i jiné muže podobně otevřeně, jak tehdy pozvala tebe?*

„Kde je ta svatba?“ vyhrkl.

„Na matrice ve městě,“ zněla ostražitá odpověď. *Vdává se na matrice? Ve všední den dopoledne?*

Vycítil, že tu něco není v pořádku. Připadlo mu, že Darcie není při smyslech. Nic z toho, co se právě stalo, nebylo a ani nemohlo být skutečné. A i kdyby ano, nebylo to správné.

Mlčky poděkoval přikývnutím a rázně vykročil ke dveřím. Byl pevně odhodlaný zajistit, že Darcie Mi-lneová se dnes nikde vdávat nebude.

A už vůbec ne za jiného muže.

DRUHÁ KAPITOLA

Darcie nervózně přecházela sem a tam po chodbě úřadu. Ani na chvílku při tom nespustila oči z hlavního vchodu. Do času stanoveného k jejímu obřadu už zbývalo pouhých deset minut. Stále v duchu viděla výraz, který zavládl v Eliasově tváři, když před patnácti minutami krkolomně prchala z jeho kanceláře.

Zbledl hněvem, protože se mu vzepřela a odmítla se podvolit jeho přání. Žádné hlubší city z jeho rozčilení nevyčetla. Uzavřela svoje pozorování s tím, že se u něj žádné opravdové city neprojeví a že je jednoduše příliš uvyklý na to, že je vždy po jeho vůli. Chtěla navždy zapomenout na dvouleté poblouznění, kvůli kterému ze sebe před čtrnácti dny udělala kolosální hlupačku.

Nadechla se a rychle za tou ponižující vzpomínkou zabouchla pomyslné dveře.

Skončilo to, jednou provždy.

Spoléhala, že Eliase Greysona už nikdy nespátří, protože se zanedlouho provdá za jiného.

Pokud se ovšem ženich dostaví.

Celé tělo ji rozbolelo, jako by dostala nebezpečnou chřipku. Znovu zkontrolovala čas a její nervy se rozechvěly neklidem. *Proč tu Shaun ještě není?*

Z jeho chování vycítila, že se zdráhá přistoupit na její plán, až do této chvíle ale věřila, že se jí ho podařilo přesvědčit. Pro svoji nejlepší kamarádku by udělala cokoli a vždy věřila, že Shaun měl Zaru

stejně rád jako ona. Její dcera Lily byla to jediné, co po ní na světě zůstalo. Věděla, že dívka potřebuje rodiče, a rozhodně nechtěla dopustit, aby Lily zůstala v pěstounské péči déle, než je nezbytně nutné.

Shaun tedy po dlouhém váhání s jejím plánem souhlasil, nejprve jej ale musela ujistit, že má našetřeno dost peněz, aby mu pomohla s vybudováním vlastního podniku. Souhlasila by se vším, jen aby Lily zajistila šťastnou budoucnost. I po investici do Shaunova podniku jí z úspor zbývalo dost, aby mohla na chvíli přestat pracovat a věnovat všechnen čas péči o dítě. Lily měla už za pár měsíců nastoupit do školy a Darcie by se tak mohla vrátit do práce. Zkušenost s prací pro Eliase Greysona jí mohla získat nesčetně pracovních příležitostí. Háček ovšem spočíval v tom, že po dnešním výstupu jí Elias nemusel dát dobré reference. Nebyl zvyklý, aby na něj někdo zvyšoval hlas.

Na druhou stranu jí připadalo nespravedlivé, jak jí vyčetl jediné selhání. Pracovala pro něj více než dva roky. Budiž, dostávala za práci dobře zapláceno, ale obětovala mu daleko více času, než musela. Až do dnešního rána se vedle něj vždy dokonale ovládala, nikdy mu neodsekla, proti ničemu neprotestovala a neřekla ani nic nevhodného. Zaměstnání v jeho podniku zoufale potřebovala a Elias byl koneckonců její šéf.

No dobrá, dnes to nebylo poprvé, kdy jsi mu řekla něco, cos neměla, ale... souhlasil přece, že na tu trapnou epizodu zapomene.

Dál upírala nevidoucí pohled na do podlahy a snažila se silou vůle přimět Shauna, aby už konečně dorazil.

„Darcie? Promiň, že jdu tak pozdě.“

Zvedla k němu pohled a překvapilo ji, jak rychle se splnilo její nevyřčené přání. Shaun, oblečený do vybledlých džínsů a trička, k ní rychle přistoupil. Polkla a přiměla se k úsměvu. Mlčky uznala, že ani on